

Recensie: Lulletje ★★★★1/2****1/2

Bourla Antwerpen
donderdag 9 mei 2019

foto © Martha!tentatief

Recensie:

Een epische voorstelling leverde Johan Petit af met Lulletje in de Bourla. De acteur stond danig voor lul toen ie maar liefst drie keer met microfoonproblemen te kampen kreeg. Zijn headset leverde door een slecht contact met zijn zendertje storende kraakgeluiden op waardoor ie even zelf alles opnieuw moest checken. Niet veel later was het weer prijs en moest ie noodgedwongen even niet versterkt verder (maar had je al snel door dat ie dat nooit anderhalf uur zou kunnen volhouden om de ganse tijd verstaanbaar te blijven op het vierde balkon gezien de voorstelling hopeloos uitverkocht was). Vervolgens kreeg ie een nieuwe headset die niet werkte, en moest hij overgaan naar een micro met draad, om uiteindelijk uit zijn lijden verlost te geraken. Extra opgefokt geraakte ie daardoor, wat perfect paste bij deze voorstelling. En wat nog straffer was, terwijl zo veel technische problemen doorgaans ervoor zorgen dat het publiek afhaakt (en soms zelfs tot boe-geroep leidt), moedigde het publiek hem constant aan en gaf het hem zelfs een applaus.

Dat komt omdat dat knullige en prutserige ook perfect past bij zijn monoloog waarin Petit niet zelden de rol van de underdog speelt. Een rol die sowieso sympathie opwekt. Petit zette de situatie dan ook slim helemaal naar zijn hand toen ie 2(!) man zijn zendertje en zijn headset liet uitdoen terwijl hij een micro met draad vasthield, en maakte er zo (onbewust) bijna een act op zich van. Om kort te gaan: de underdogrol die hij zich altijd al wat aanmeet, (hier onder andere in het fragment te horen toen ie voetbalde bij den Tube en daar eens met 25-0, goed voor één tegendoelpunt elke twee minuten van de match, onderuit ging, en ze een keer een goal scoorden waardoor er 14-1 op het scorebord verscheen en de trainer de champagne bovenhaalde alsof ie dacht dat er nog winst inzat en de kentering een feit was. Punt was dat het doelpunt per ongeluk gescoord werd) kreeg zo'n grote proporties dat het publiek al snel haar sympathie voor de acteur uitte. Niet dat ie niet bezorgd was hoor, zo wist ie dat de voorstelling perfect getimed was met een uur en drie kwartier en vreesde hij dat de voorstelling door de vertraging ergens zou inzakken (dat gebeurde niet echt, al werd het wel heel stil in de Bourla toen ie even over moord sprak. Op zo'n momenten voelde je hoe het theaterpubliek ook gekwetst is door de recente moord op een 23-jarige studente in Merksem en hoe gevoelig dit thema ligt). Later stelde ie toen de micro (net voor ie overging naar de micro met draad) opnieuw begon te kraken dat de voorstelling tot twaalf uur zou duren, om vervolgens vast te stellen (opnieuw door (aanmoediging)applaus van het publiek ondersteund) dat roeien met twee armen tegelijkertijd uitbeelden onmogelijk is als je een microfoon moet vasthouden, was ie even zijn draad kwijt waardoor ie ons verklapte dat er overal witte kleefband op het podium was die hem zijn beginpositie aangaf voor een volgende scène én ook een cue. Kortom: we kregen een exclusieve inkijk hoe deze productie tot stand komt, terwijl ie dat sowieso al in bepaalde stukken in zijn tekst meegeeft als 'Alles wat ik zeg: dees, dees, dees en dees heb ik ooit bedacht en uitgeschreven', 'Ik heb per ongeluk de opmerkingen van mijn regisseur in mijn programma ook van buiten geleerd' en 'Een roerei in het Ruhrgebied is de flauwste mop van de hele show.' Het strafste taalspel van de show die wij dan weer willen aanstippen is wanneer Johan het heeft over zijn jeugdvriend die een zware hersenschudding opliep. 'Hij heeft twee weken in de donkere kamer moeten liggen voor zijn ontwikkeling. Maar hij is daar heel negatief uitgekomen.' Geniaal.

Zijn gezin (vrouw Tineke, dochters Hanne en Louise), de Couteau en de Keusjes, dat zijn met stip de twee figuren uit Johans jeugd die de hoofdrol wegkopen in zijn betoog over de veranderende samenleving. De Couteau als de autoritaire leerkracht waar ie destijds enorm veel schrik van had. Héérlijk is dan ook Johans beschrijving hoe zwaar hij afzag tijdens schoon schrift om een nieuwjaarsbrief te schrijven. Alleen al de angst die hij voelde toen de leerkracht de ene streep trok na de andere door een van de schoon schrift schriftjes van een leerling " hij vreesde dat het de zijne was " en het feit dat ie het door de klas smeed, maakte hem dermate zenuwachtig en leidde hem af dat ie in plaats van een i een te lange streep zette op zijn brief, de zaak probeerde nog wat in orde te krijgen door boven die veel te lange streep een punt te zetten die eerder op een streepje leek, waardoor ie een streep moest trekken door wat ie deed waardoor het streepje helemaal niet meer op een i leek maar meer op een t waardoor ie niet anders kon dan een tweede streep erdoor te trekken, vervolgens de tintenkiller boven te halen, die helaas ook de bovenste laag van zijn papier wegschraapte, zodat ie de zaak moest gaan plamuren via Tipp-Ex, toen nog mét een borsteltje, maar waarvan de inhoud na twee dagen al begon op te drogen zodat je nood had aan Tipp-Exverdunner die lekker rook en je deed (weg)dromen. Hoe herkenbaar is die machteloze situatie niet wanneer je onbedoeld de zaak verprutst en een 'Dat is geen schoon schrift dat is smossen!' naar je hoofd geslingerd krijgt en daarbij nog eens in de hoek mag gaan staan ook? Petit zei daar achteraf over dat ie geen begrip kan opbrengen voor autoritaire figuren die hun macht afdwingen door angst te zaaien. Autoriteit moet je verdienen, wist ie. Een ander inzicht: 'zo zit de wereld in elkaar denk ik, je hebt mensen die de allereerste keer (bij het nemen van een glijbaan in het zwembad n.v.d.r.) iets graaf vinden en zij die dat pas na een tijdje vinden'.

De Keusjes ('korstjes'), een verwijzing naar de achternaam van de man die het tevens kon laten sneeuwen in de zomer, heeft ie toen ie nog leider was bij de speelpleinwerking, geholpen toen ie als jongetje gepest werd. Lulletje verwijst dan ook naar dat voorval. Danny vond overigens later dat Johan eens aan een tv programma moest meedoen zodat zijn bekendheid zou stijgen. Maar Lulletje draait uiteindelijk vooral over de stroom aan info (onder andere via Facebook) die ons dagelijks bereikt: 'ik scroll me de wereld in' zegt ie, het risico op burn-out omdat je constant bezig bent terwijl je 'stekske langs twee kanten begint op te branden' en de vele zaken die bij het leven horen, van een lidmaatschap in de Whatsappgroep 'Mama's van 4B' waarbij je je afvraagt hoe je als man daarin bent geraakt maar er kennelijk maar niet uitgeraakt, over het alfabet naar binnen en naar buiten kunnen boeren, borden en glazen die geen lang leven beschoren zijn ten huize Petit, wat er het zwaarst doorweegt: verschijnen in een live tv programma met zo'n 400.000 kijkers voor manlief of een diner met drie vriendinnen voor vrouwlief, tot conflictloze kruispunten die kennelijk ook voer zijn voor discussie.

Dat de voorstelling dus gaat over psychische gezondheid, een erg actueel thema, en Johan Petit op die manier ernst en humor perfect in elkaar weet over te laten gaan, is subliem. Humor is overigens in veel gevallen een goed medicijn. Maar het advies om rustiger te leven, om te minderen daar waar het kan, is niet minder pertinent en Johans conclusie: 'Ik word soms zo muug van mijn eigen' klonk dan ook zelden zo oprecht net als zijn advies om te kunnen genieten van de luxe om stil te kunnen en mogen staan (terwijl de rest al dan niet door het rood gaat).

Visueel stoffeert Johan Petit Lulletje onder andere met foto's van zijn dochters die twee verschillende duimnagels hebben, een dikke en een lange, de shotterskast met satéstokjes die een van zijn dochters maakte maar waar je helemaal niet mee kan spelen, en absurde filmpjes uit Japan met een flauwvallende Pikachu die een dansje moet opvoeren tussen vele andere of een wedstrijd waarbij mannen in latexpakjes op blote handen en voeten op een gladde trap ijs moeten kruipen naar de top maar

constant naar beneden donderen en tijdens de val de anderen daarbij meesleuren. Check die handel zelf via Youtube met als titel 'Japanese ice staircase race'.
Het meest absurde in Lulletje? Petits anekdote dat het Theaterfestival naar een van zijn voorstellingen was gekomen maar hij uiteindelijk niet genomineerd werd 'omdat ik niet altijd to the point ben'. Dat is zo'n absurde motivering " Petits spelstijl en handelsmerk is nu eenmaal bij momenten behoorlijk afdwalen (tot zelfs de draad " al dan niet gespeeld - kwijtgeraken), dat we compleet neergingen van het lachen.
Â Â

Conclusie: 4 sterren voor Lulletje van Martha!tentatief, dat live muzikaal ondersteund wordt door Baroque Orchestration X omdat het een goeie productie is, een halve ster extra voor de geluidstechnicus (en de stagehands) die er (onbewust en onbedoeld) mee een epische voorstelling van maakten.

< Bert Hertogs >

Credits

Tekst, spel Johan Petit

Muziek Pieter Theuns Jutta Troch Tom Pintens

Coproductie Martha!tentatief B.O.X.